

DE ZIEL ALS VROUW

Felicia van Loon

Schrijver: Felicia van Loon
Foto omslag: depositphotos.com
Foto auteur: Norvin S. Ricardo

ISBN: 9789403616247
© 2021 Felicia van Loon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor al diegenen die in mij geloofd hebben en me gesteund hebben
bij het schrijven van dit boek.
Maar vooral voor pap.*

Dit is een roman. Het zou niet juist zijn dit boek anderszins te beschouwen. Hoewel enkele personen zoals Guilhabert, Esclarmonde, Oddone Colonna als paus Martinus V en Gabriele Condulmer als paus Eugenius IV werkelijk bestaan hebben, zijn de andere personen en de meeste gebeurtenissen verzonnen. Sommige gebeurtenissen echter hebben werkelijk plaats gevonden. Ik heb me bij de beschrijving ervan zo nauwkeurig mogelijk aan de huidige bekende feiten gehouden.

*i don't pay attention to the
world ending.
it has ended for me
many times
and began again in the morning.
(Nayyirah Waheed)*

INLEIDING

Heelal, tijdloos

Eigenlijk is al het leven zoals wij dat kennen ontstaan als een spel. Het levensspel. Dit spel bleek zo verslavend dat we er allemaal aan meededen. We kregen er niet genoeg van. Dat was niet erg, we hadden immers alle tijd van de wereld. Voor ons is duizend jaar niets! Het is als een bries die de dennen in een duinlandschap laat ruisen, als een golf die een zwemmer optilt, meeneemt en weer laat zakken, als een ochtendlied gezongen door een spotlijster. Duizend jaar is als de genietingen van een vakantiedag, als de vreugde van een stralende zonsopgang, als het kijken naar een volle maan aan een wolkeloze nachthemel. Wij zielen hebben geen clou van 'tijd'. Alleen door mens te zijn kunnen wij 'tijd' ervaren. Net zomin als de mens het begrip 'eeuwigheid' kan doorgronden, tikken voor zielen de seconden weg. Wij zijn de tijd, we ervaren het niet. Om te ervaren, moeten wij een menselijk lichaam aannemen.

Ik ben een oude ziel en ik bevind me met vele honderden, soms vele duizenden andere zielen in de tijdloosheid. Het is onze taak om het heelal te verzorgen, te bewaken en te (re)creëren. Voordat we ons spel hadden, bestond voor ons alleen de communicatie. Als wij communiceerden, reikten wij met onze gedachten naar die van anderen en onze gedachten voegden zich samen. Het zag er van buitenaf ongeveer uit alsof verschillende kleine energieveldjes samensmolten en één werden. Hierdoor kenden wij elkaar zoals we onszelf kenden.

Na de grootse ontdekking van ons levensspel is de manier waarop we met elkaar omgingen flink veranderd. Het communiceren werd minder, anders, want gedeelde ervaringen werden belangrijker. Het spel vroeg al onze aandacht. Sommige zielen speelden af en toe mee, anderen, zoals ik, werden hartstochtelijke deelnemers en konden er niet genoeg van krijgen. Er is echter geen enkele ziel in het heelal meer te vinden die niet minimaal drie keer heeft meegedaan aan het levensspel.

Het is niet meer bekend welke zielen er precies mee begonnen zijn. Het was een groep ondernemende zielen, die zich afvroeg hoe het zou zijn om niet alleen over de wateren te zwéven maar het water te wórden. Zij probeerden het uit en verschoven uit hun eigen dimensie in de dimensie van water. Laaiend enthousiast kwamen ze naar ons terug, vol herinneringen aan golven, golfbrekers, stromingen, eb en vloed. Ze hadden ervaringen opgedaan. Natuurlijk wilden we dat allemaal uitproberen, en omdat 'water zijn' snel verveelde, creëerden we andere natuurverschijnselen om ervaringen mee op te doen, zoals rotsen, aarde en zand, maar ook wind, zonlicht en bliksem.

De eerste ziel die een levend wezen creëerde en diens dimensie aannam, maakte ook als eerste het hele proces door van ontstaan, opgroeien, aftakelen en sterven. Zijn creatie was een olijfboom, dat herinner ik me nog goed. Voor die zeldzame prestatie hebben wij hem geëerd door hem een naam te geven: Jahweh, hetgeen betekent 'ik ben die ik ben'. Vervolgens wilden wij dit allemaal uitproberen natuurlijk. Ons creatieve proces heeft zelden zo'n opleving gekend. Door het heelal heen ontstonden er levende wezens, van alle soorten, maten en kleuren, waarvan wij de dimensie aannamen om ervaringen op te doen.

Zo is het levensspel ontstaan, waarbij het verschuiven van de ene dimensie naar de andere 'reïncarnatie' werd genoemd.

Eén van de fijnste aspecten aan het spel is dat er weinig spelregels zijn. De eigen creativiteit wordt alle ruimte gelaten. Er zijn twee wetten geformuleerd waar iedereen zich aan te houden heeft en verder ben je vrij om te spelen hoe en wanneer je wilt.

De eerste wet is de Wet van Liefde: 'Gij zult uw schepping liefhebben met heel uw hart'. De wet lijkt eenvoudig, echter de consequenties ervan hebben meegeholpen om het levensspel uitermate boeiend te maken. Het vereist namelijk dat je je schepping de vrijheid geeft om te kiezen. Ook als je schepping ervoor kiest om jou, zijn ziel, niet te kennen.

De tweede wet, de Wet van Karma, ontstond uit de eerste. Op het moment namelijk dat een creatie kan kiezen ontstaat er dualiteit: er

wordt gekozen tussen het ene of het andere, tussen goed of kwaad en een creatie dient in deze keuze alle vrijheid te krijgen. Deze wet schreef het volgende voor: 'Een keuze voor het goede zal goede gevolgen geven, een keuze voor het kwade zal kwade gevolgen geven; de gevolgen zullen bij u terug komen'. Omdat gevolgen van daden niet aan tijd gebonden waren en in elk opvolgend leven terug konden komen, had ook deze wet uiterst boeiende consequenties voor ons zielen.

Het doel van het levensspel is vanaf het begin hetzelfde gebleven: ervaringen opdoen en deze ervaringen delen in eenheid van zielen onderling.

Zoals gezegd werd het levensspel razend populair. Steeds meer zielen deden mee, waardoor er steeds meer creaties ontstonden, allen met hun eigen vrijheid om te kiezen voor goed of kwaad. Om een en ander logistiek gezien nog enigszins in de hand te kunnen houden, besloten we om een extra element aan het spel toe te voegen: Het Groepsdoel. Samen met meerdere zielen werd je geacht een groep te vormen, een plan op te stellen, ervaringsdoelen vast te stellen en afspraken te maken. Vervolgens reïncarneerde de groep in dezelfde periode naar dezelfde dimensie om gezamenlijk ervaringen op te doen.

Voor mij was Aarde vanaf het begin een speciale, geliefde planeet. De natuur was van een zeldzame schoonheid en onze natuurverschijnselen kwamen er goed op uit. Daarbij waren mensen uniek gecreëerd. Mensen hadden vrijwel geen telepathische gaven meegekregen, maar wel een sterke wil die uitsluitend op henzelf was gericht. Hierdoor werd het leven op aarde voor zielen een uitdagende klus, waarmee je veel ervaringen kon opdoen. Avontuurlijke zielen, zoals ik, kozen vrijwel altijd voor een leven op aarde.

Zo ook deze keer. Ik had een speciale reden bedacht om weer te reïncarneren. Sinds de regel van het groepsdoel was ingevoerd vond ik het prettig om ook met eigen doelstellingen te werken. Het gaf richting aan je ervaringen. Ik had mezelf tot doel gesteld om de gewoonte 'jaloerie' te doorgronden.

Jaloezie is een heftige gewoonte, voortkomend uit een diepgeworteld gevoel van minderwaardigheid, die vele vormen aan kan nemen en niet zomaar is overwonnen. Het was mijn bedoeling om in verschillende levens, net zoveel als nodig zouden zijn, alle aspecten van deze gewoonte te leren kennen en te ervaren. En dan ging het mij niet om de withete, verterende jaloezie die iemand van zijn zinnen berooft. Nee, het ging mij om de flinterdunne, maar tegelijkertijd indringende aanwezigheid van jaloezie, als de wortel die elke gedachte laat groeien, als de bodem van elke daad. Jaloezie die, zonder dat de persoon het doorheeft, zijn of haar leven richting geeft. Als daarbij de jaloezie door zou slaan naar een vernietigende kracht was dat mooi meegenomen, dat zou mij alleen maar unieke ervaringen geven. Maar in eerste instantie ging het mij vooral om de subtiele werking.

Ik sloot mij aan bij een kleine groep van 2500 zielen. Ik houd van kleine groepen. Het maakt een leven uitdagender, avontuurlijker, als je met een kleine groep tegen iets of iemand de strijd aanbindt. Wij besloten om te reïncarneren in het zuiden van Frankrijk ten tijde van de katharen zo rond 1200. We wisten dat het katharisme met vuur en zwaard bestreden werd door de katholieken en dat het zuiden van Frankrijk tot dan toe de dans ontsprongen was. We wisten echter ook dat het niet lang meer zou duren voor ook in deze streken het katharisme op bloedige wijze ten einde zou komen. Als zielengroep hadden we besloten om ons tussen de katharen te begeven en ervoor te zorgen dat bepaalde ideeën, gebruiken en geschriften bewaard zouden blijven voor latere generaties.

We waren niet de enige die juist deze periode en omgeving kozen om te reïncarneren. Een grote zielengroep van meer dan vijftigduizend had besloten om het katholicisme verder uit te werken, vanuit het idee dat er één religie boven de middenmoot uit diende te stijgen en ontwikkeld diende te worden als volksreligie.

Verder reïncarneerde er een kleinere groep van tienduizend zielen met als doel de kleine, feodale landheren te reorganiseren naar grotere vorstendommen met centraal gezag. Als middel om dit voor elkaar te krijgen wilde deze groep kruistochten organiseren. Hiervoor immers was samenwerking op grote schaal benodigd; zowel om de

kruistochten te organiseren als om zich te wapenen tegen de plunderende bendes.

Om in te spelen op de woelige tijd waar we ons in zouden begeven, gaf ik mijn zielsplan grondige aandacht. Ik besloot als vrouw te reïncarneren. In die vorm zou ik het beste kunnen meewerken aan het slagen van ons groepsplan. Daarnaast had ik mijn eigen demonen te bestrijden: de demon van de jaloezie. Om hier alle aandacht aan te kunnen besteden bedacht ik een kleine maar lastige handicap. Mijn creatie zou gedwongen zijn haar onvolmaaktheid iedere minuut van de dag onder ogen te zien. Met deze extra bagage zou zij het beste gediend zijn met een geboorte in een liefdevol gezin, redelijk hoog in maatschappelijk aanzien, zonder al te veel financiële problemen. Twee van mijn groepszielen spraken af om samen met mij als zielsverwanten in dezelfde familie geboren te worden, opdat wij elkaar goed zouden kennen en elkaar konden steunen wanneer de situatie daarom vroeg.

Zo ontstond Aeryse.

Aeryse de Castres

*Dejós ma fenèstra,
I a un aucelon,
Tota la nuèit canta,
Canta sa cançon.
(se canta hymne occitan)*

De Castres, Languedoc, 1173

Toen Aeryse in 1173 in Castres geboren werd, had de vroedvrouw haar bijna van schrik en angst de nek omgedraaid. Marie-Louise de Castres, de moeder van de zojuist geboren baby, zag de uitdrukking op het gezicht van haar vroedvrouw en griste de baby uit haar handen. Aeryse, het vierde kind van Marie-Louise, werd door haar aan een grondige inspectie onderworpen. En, het moet gezegd, Aeryse was verre van mooi. Ze had een hazenlip die zowel haar neus als haar mond in tweeën spleet, haar huid was rood, haar hoofd was kaal en ze brulde het uit als protest tegen de dwang om te ademen. Haar moeder wilde het gedrochtje al bijna aan de vroedvrouw terug geven om deze haar gang te laten gaan, toen de baby ineens stil werd en haar ogen opende. Met een schok merkte Marie-Louise dat ze in de mooiste ogen keek, die ze ooit bij een baby had gezien. Heldere zeegroene ogen, met een hazelnootkleurige rand om de pupil en kleine goudkleurige vlekjes in het midden. De baby staarde haar aan en de moeder voelde liefde in zich opborrelen. De vroedvrouw bekruste zich snel, alsof ze de slechte gedachten van een paar ogenblikken geleden wilde afkopen met een religieus gebaar. Beide vrouwen keken naar een klein mensje met grootse ogen, volmaakt op een misvorming in haar gezicht na.

Helaas, het was geen kleine misvorming. Het gat in haar mondje was groot en gaf problemen. Aeryse kon niet drinken want door het gat in haar verhemelte kwam de melk letterlijk haar neus weer uit. De vroedvrouw wist raad: door het neusje dicht te maken met een griffel of een ander klein rond voorwerp, kon de melk niet meer omhoog het neusje uitlopen. Tijdens deze poging verslikte Aeryse zich zo ontzettend, dat iedereen bang was dat ze erin zou blijven.

Het kwam – ook in deze tijd - vaker voor dat kinderen met een hazenlip geboren werden en de vader van Aeryse, Arnaut, riep de hulp van de lokale chirurgijn in. Hij had geluk, de chirurgijn had bezoek van een collega uit Palestina, die zich had toegelegd op kleine esthetische operaties in het gezicht. Een hazenlip van deze omvang was voor hem een interessante buitenkans om zijn kunde te demonstreren. Keurig

naaide hij de hazenlip vanaf de neus dicht, sneed de overtollige huid weg en schroeide het verhemelte met een gloeiende tang aan elkaar. De operatie duurde net aan dertig minuten. Temidden van bloed en de geur van verbrande huid, nam hij de lofprijzingen van zijn collega en vijf gouden munten van Arnaut en Marie-Louise in ontvangst. De van pijn krijsende baby werd aan de vroedvrouw overgedragen, opdat deze haar zou verzorgen.

De vroedvrouw was een simpele ziel met het hart op de goede plaats. Ze was onder de indruk geraakt van de vechtlust van het wurm en verzorgde haar zo goed als ze kon. Onder haar zachte handen heelde de lip langzaam van buiten en van binnen. Urenlang was de vroedvrouw bezig om de baby melk te voeren met kleine beetjes tegelijk, opdat Aeryse niet in een te grote slok zou stikken. Vanuit onverwachte hoek kreeg de vroedvrouw hulp. Op een ochtend ging de deur langzaam open en kwam schoorvoetend een klein achtjarig jongetje binnen. Het was Guilhabert, de oudste zoon van De Castres. Een beetje verlegen, met grote ogen en een nog grotere belangstelling voor zijn nieuwe zusje, kwam hij binnen. Toen hij de wonden bij haar neus en lippen zag, kreeg hij tranen in zijn ogen. En toen hij zag hoe de vroedvrouw haar voedde, met de grootste omzichtigheid, om de wonden in haar mond en keel te ontzien, was zijn interesse gewekt. Hij vroeg of hij mee mocht doen de baby verzorgen en de vroedvrouw aanvaardde zijn hulp met dankbaarheid. Verrast zag ze hoe zacht hij met het kindje omging en hoe vaardig hij zijn handen gebruikte. 'Goh', zei ze verbaasd, 'jij doet het als een echte dokter! Je wordt nog eens de beroemdste dokter van het land!' – niet vermoedend dat ze de spijker op z'n kop sloeg met deze profetische woorden.

Aeryse gedijde op hun goede zorgen en vergat haar pijn. Met haar stralende ogen keek ze belangstellend om zich heen. Het was duidelijk dat ze hield van het leven, van haar omgeving, van de mensen om haar heen. Maar degene van wie ze het meeste hield was haar broer Guilhabert.

2

Aeryse de Castres was geboren als jongste van in totaal vier kinderen, in Castres aan de oever van de Agout, in de streek die de Languedoc werd genoemd. Arnout was, net als zijn vader voor hem, de burggraaf van de regio en had zijn naam hieraan te danken.

Arnout hield van 'zijn' dorp. Hij dacht er altijd over als over een persoonlijk bezit en voelde zich verantwoordelijk voor elk onderdeel ervan; voor de mensen die er woonden, voor de honden die in het dorp rondscharrelden, voor de wegen en de bermten langs de oevers van de Agout, voor de huizen en het pleintje middenin het dorp en voor alle andere bebouwingen die de streek in de loop van de jaren had gekregen. Het dorpje Castres was maar klein, maar dat vond Arnout eigenlijk wel prettig. Het was overzichtelijk, zo'n klein dorp. De grootste trots van het dorpje was de abdij – ooit gesticht door de benedictijnen in 647 – waarin een kootje van de wijsvinger van Vincentius van Zaragoza werd bewaard, samen met een splinter van het kruis dat Vincentius altijd bij zich had gedragen. Dit waren schatten van niet geringe omvang, het kootje en de splinter en ze werden in de abdij als relikwieën bewaard. Om deze reden was Castres in de negende eeuw een bekende etappeplaats geweest van bedevaarttochten. De roem had twee eeuwen geduurd, maar was in de elfde eeuw afgenomen. Er waren nieuwe, belangrijker relikwieën gevonden en mooiere, grotere abdijen gesticht om ze in te bewaren. De pelgrims lieten Castres nu meestal links liggen ten gunste van andere routes. De route naar Santiago de Compostella bijvoorbeeld, die via Toulouse en Carcassonne liep. Arnout had van zijn vader gehoord dat de abdij van Castres vroeger een eigen bestuur had gehad. Maar sinds de pelgrims niet meer door Castres kwamen, was het stil geworden. En toen in 1074 het bestuur van de abdij was overgenomen door de abdij Saint-Victor in Marseille, waren de pelgrims helemaal weggebleven.

Arnout herinnerde zich dat hij als jongetje van acht door zijn vader was meegenomen naar de Abdij. Ze waren door de abt als geëerde gasten ontvangen. De abt en zijn vader waren al snel samen in gesprek geraakt en waren hem vergeten. Hij was een tijdje achter ze blijven

staan, maar toen hij zag dat ze geen aandacht aan hem schonken, had hij de gelegenheid te baat genomen om eens goed om zich heen te kijken. Hoewel de abdij aan de buitenkant heel groot leek, vond hij de ruimtes binnen de abdij maar klein. Kleine, vierkante hokjes. Hij zag dat de zoldering was gemaakt van dikke houten balken, de muren afgewerkt met witte leem, grijze stenen vloeren en nergens zag hij een versiering, een schilderij of zelfs maar een wandkleed om de grijswitte eentonigheid te doorbreken.

Hij was gaan lopen door een lange gang, tot hij in een grote zaal met heel veel lange banken terecht was gekomen. Hier kwamen de monniken bij elkaar om te bidden, begreep hij. Een stenen altaar stond in het midden, wit marmer zonder enige kleur of versiering. Hij had het maar een dooie boel gevonden, daar in die abdij. En zo donker! Overal van die kleine raampjes die nauwelijks zonlicht doorlieten. Arnout hield van licht en van kleuren en hij was door de zaal heen op het licht afgegaan dat hem door een kleine deur tegemoet was gekomen.

Ineens had hij in een kleine, ronde ruimte gestaan, waar het zonlicht door een koepel van gekleurd glas scheen en een mozaïek van kleuren op de stenen vloer achter liet. Geboeid had hij staan kijken naar het spel van kleuren, tot zijn oog was gevallen op een klein kastje van rijk bewerkt cederhout, met glimmend gouden scharnieren en een gouden slot. Het was het mooiste kastje dat hij ooit had gezien en het paste volgens hem volmaakt in de kleurige ronde kamer waar het in stond. Voorzichtig ging hij met een vinger langs het houtsnijwerk en raakte hij het gouden slot aan. Het slot leek wel warm!

Plotseling stonden de abt en zijn vader bij hem in de koepel. 'Jij hebt het hart van onze abdij ontdekt, jongeman', zei de abt vriendelijk en terwijl hij sprak maakte hij het kastje openen haalde er een houten doosje uit. 'Kijk', zei de abt, 'hierin liggen het kootje en de splinter van onze heilige Vincentius van Zaragoza' en hij opende het doosje. Het doosje was al net zo mooi als het kastje, van cederhout en rijk bewerkt. De binnenkant van het doosje was bekleed met donkerrood fluweel, waarop iets onbestemds lag. Het vingerkootje was zo oud dat het leek net op een stukje dor hout. De splinter kon wat Arnout betrof uit elke willekeurige deur gehaald zijn. Zwaar teleurgesteld had

Arnout alleen maar naar zijn schoenen kunnen kijken. Geen wonder dat er geen pelgrims meer kwamen. Die gingen liever naar modernere relikwieën, in plaats van naar zo'n schimmelige houtsnipper.

Toen ze weer buiten waren gekomen, waren ze op hun paarden door het dorp en over de markt gereden. Arnout hield van de wekelijkse markt in het dorpje. Op zaterdag konden de bewoners van Castres hun producten, zoals graan, zout, vaten bier en wijn, scharen en messen, kruiken, wollen stoffen, huiden of leer, aanbieden. Daarnaast konden ze hun diensten, zoals het bieden van onderdak of het beslaan van paarden, op de markt aanprijzen. Vroeger was er iedere dag markt geweest. Dat had hij gehoord van zijn vader, want zelf kon hij het zich niet herinneren.

Toen Arnout zijn vader op negentienjarige leeftijd was opgevolgd, was hij burggraaf geworden over een teruggelopen bevolking in een verarmde streek. En met lede ogen had hij onder zijn bewind de bevolking nog verder zien inkrimpen. De mensen hadden niet voldoende voedsel meer kunnen verbouwen op de uitgeputte akkers, hadden niet voldoende vis kunnen vangen in de altijd stromende Agout en waren weggetrokken naar steden als Toulouse en Carcassonne.

Het had Arnout niet verhinderd om zich in Castres te vestigen. Hij was als een blok gevallen voor Marie-Louise, de dochter van een bevriende edelman in Toulouse, eigenlijk vooral omdat ze haar werk zo handig en snel deed, aandacht had voor wat er om haar heen gebeurde en hield van lachen. Wat ze in hem had gezien wist hij nog steeds niet, maar ze waren getrouwd en hij had haar met zich meegenomen naar het enige thuis dat hij kende: het grote herenhuis aan de oever van de Agout.

Hij prees zich gelukkig met Marie-Louise, ze paste bij hem. Zij voelde zich net zo verantwoordelijk voor hun volk als hijzelf. Ze hielpen samen waar ze konden – ze voelden zich een met hun bevolking, ze kenden iedereen bij naam, wisten van historie en van eigenaardigheden. Het leven in Castres kenmerkte zich door gemeenschapszin in een kleine setting. Het leven was eenvoudig, bijna armoedig, maar omdat vele handen licht werk maakten werden zowel

vreugde en verdriet, kleding en voedsel door een ieder evenredig gedeeld.

Door de kathaarse levenswijze die in de hele streek werd nageleefd, werd deze manier van leven versterkt. Het was een eenvoudige levenswijze. Men leefde van wat het land hen gaf, de mensen hadden weinig eigen bezittingen en men deelde wat men had. De mensen werden opgevoed met de gedachte dat het leven in essentie eenvoudig en mooi was – iedereen was gelijk aan elkaar en iedereen was even welvarend of armoedig als de ander.

Ook Arnout en Marie-Louise waren als katharen opgevoed en streefden op hun beurt in hun gezin deze eenvoudige levensstijl na. Er werd in het gezin De Castres geen rijkdom aangetroffen, geen pracht en praal. Ze droegen dezelfde kleding als de andere dorpelingen, want als katharen gingen ze allemaal gekleed in een zwart overkleed, vastgehouden met een touw of een leren riem. De meeste mensen liepen blootvoets, maar er waren ook mensen die schoeisel droegen van hout en leer. Arnout gaf geen geld uit aan brokaat en kant, aan Marokkaans leer of Engelse wol. Hij hield van de eenvoud die zijn dorpje uitwasemde en werkte graag mee bij het omploegen van de akkers of bij het pletten van het koren.

Hij was trots op hun kathaarse levenswijze. Hij was er trots op dat er geen bedelaars in zijn dorp leefden, die op straat een beetje voedsel bij elkaar moesten scharrelen. Hij was er trots op dat zijn kinderen in een sfeer van eenvoud en gelijkheid op konden groeien. Hij was er trots op dat er vrede heerste in zijn huis en een rumoerig soort van geluk. Hij hield van zijn kinderen en hij vond dat de kinderen goed met elkaar, met hun moeder en met hem overweg konden. Overal in huis werd er gelachen, gepraat en gediscussieerd. En hij was er trots op, dat zijn dochters hier net zo hard aan meededen als zijn zoons.

Als aanhanger van de kathaarse levensstijl kende hij geen onderscheid in de seksen. Mannen en vrouwen waren voor hem gelijk. De jongens werden niet specifiek opgevoed om te vechten en te heersen en de meisjes hoefden zich niet te beperken tot borduren, dansen, zingen en dienen. Arnout stond erop dat zowel zijn zoons als zijn dochters zonder enig onderscheid een goede opleiding kregen. Hij had zelf een

ouderwetse opvoeding gekregen van zijn ouders. Naast een grondige kennis van Latijn en Grieks werd er ook van hem verwacht dat hij kon vechten met zwaard en degen. Hij had, toen hij de kathaarse levenswijze overnam, de klassieke talen ook voor zijn kinderen belangrijk gevonden. Als vredelievende kathaar echter had hij zijn zonen niet onderwezen in de beginselen van een vechtsport. Hij was er niet rouwig om geweest dat hij dit aspect had moeten laten vallen, toen hij kathaars werd. Hij had een hekel gehad aan vechten. Hij had van jongs af aan geweten dat hij niets en niemand wilde doden, nog geen torretje of spinnetje dat hij in zijn kamer vond. Hij herinnerde zich dat hij zijn moeder ooit een doodschrik had bezorgd door een fors uitgevallen spin in zijn handen naar buiten te willen brengen. Toen zijn moeder hem had gevraagd wat hij in zijn handen verborg en hij voorzichtig zijn handen had geopend, was de spin ontsnapt en met een sprong bovenop de voeten van zijn moeder terecht gekomen. Hij dacht nog met een grijns terug aan haar gegil.

Nee, bij het katharisme hoorde geen vechtsport. Hij had daarentegen een goede kathaarse leraar aangeschreven zodra zijn oudste kind vier jaar was geworden, opdat deze de kinderen kon onderwijzen in klassieke talen en moderne wijsbegeerte. Dat vond hij vele malen belangrijker dan het zwaaien met zwaarden of het hakken met een degen. De leraar die hij had aangenomen was voor alle vier de kinderen gekomen, niet alleen voor de jongens. En op de kloosterschool, waar de kinderen heen werden gestuurd zodra ze acht waren geworden, volgden ze alle vier dezelfde lessen.

Arnout en zijn gezin woonden in een herenhuis met drie verdiepingen. Het was een groot huis, met een slotgracht en een ophaalbrug, met stallen voor de paarden en onderkomens voor het personeel, een grote binnenplaats met een put, echter zonder kantelen, zodat het de naam 'kasteel' niet mocht krijgen. Net achter het huis stroomde de Agout en als Arnout op de verhoogde oever stond, links achter zijn huis, had hij een weids uitzicht over de heuvels rondom hem, het dorpje en de velden die met gewassen waren bebouwd. Dit plekje, op het hoogste punt in de omgeving en de stromende rivier onder hem, was de plek waar hij zich het prettigste voelde. Hier kon hij soms wel uren om zich heen kijken, nadenken, plannen smeden, of gewoon voor zich heen mijmeren. Als hij hier stond, met de wind door zijn haren, de

zon op zijn gezicht en zijn bezittingen in het vizier, was Arnout een gelukkig mens. Hij hield boven alles van zijn kinderen en vond het heerlijk om hen een voor een voor zich te zien, zich bewust te zijn van hun talenten en hun verschillen.

Zijn oudste zoon Guilhabert vond het boeiend om voor zieken te zorgen en ze beter te maken. Hij had zachte handen en probeerde graag nieuwe geneeswijzen uit op bestaande ziekten. Hij was vaak bezig met het bereiden van zalven en drankjes uit kruiden die bij de abdij gekweekt werden. Als hij niet in de abdij te vinden was, was hij bezig in de kruidentuin om alle kruiden die hij nodig had zelf te planten en te verzorgen. Daarnaast muntte hij uit in talen en in woorden. Nog voor hij veertien jaar werd, was Arnout gestopt met hem te redetwisten. Berti won elke discussie, wist altijd een gewiekst antwoord te bedenken en kon zich onder elke straf uitpraten. En dat kon hij in vier talen: Grieks, Latijn, Italiaans en Frans!

Isarn, zijn andere zoon, was daarentegen helemaal geen prater. Isarn hield van vogels, kon urenlang in de natuur doorbrengen om te zien hoe ze zich gedroegen. Hij beweerde dat hij met vogels kon praten. Hij probeerde vaak de verschillende vogelgeluiden na te doen, terwijl de vogels met hem mee zongen. Met de jaren was hij daar zo goed in geworden, dat zijn geluiden niet meer van echt te onderscheiden waren. Daarbij had hij een groot gevoel voor humor. Arnout herinnerde zich hoe Isarn onopgemerkt in zijn hoekje een duif had nagedaan, net zolang tot iedereen in actie kwam om die duif te zoeken!

Zijn oudste dochter Philippa was ook zo zacht en vond het net als Guilhabert heerlijk om anderen te verzorgen. Waar het Berti echter ging om de kruiden en werking ervan in zalven en drankjes, ging het haar om de mensen zelf. Als iemand hoofdpijn had, kon Philippa het wegmasseren. Als iemand blaren had, prikte zij ze door. Als iemand gewond was, kon zij ze verbinden. Als iemand ziek was en in bed moest blijven, was het altijd Philippa die aankwam met koud water, warme soep, lavendelkussens en zachte handen. Philippa vond het fijn om stil met haar borduurwerk naast een zieke te zitten. Er werd van haar gezegd dat de rust die zij daarmee uitstraalde voldoende was om alle zieken te genezen.

En zijn jongste telg, Aeryse, was van alles een beetje. Ze was uitmuntend in haar talen en kon haar mondje goed roeren, maar ze hield er niet van om op te vallen in discussies. Door de operatie aan haar hazenlip was haar neus breed en plat geworden en haar bovenlip iets te lang, waardoor het leek alsof zij een snaveltje had. Daarnaast was door de misvorming van haar verhemelte ook haar kaak scheef gegroeid, waardoor zij sliste, moeite had om haar woorden duidelijk uit te spreken en knoeide met haar eten. Arnout was zich ervan bewust dat zij zich daardoor op de achtergrond hield, hoewel dit indruiste tegen haar vrolijke en sprankelende natuur. Het deed hem pijn, maar hij kon er niets aan doen. Hij had echter ook opgemerkt dat haar broer Guilhabert de enige was waarbij ze zichzelf durfde te zijn. Tegen hem kon zij honderduit praten en hij had geen enkele moeite om haar te verstaan. Arnout was blij dat zij ondanks haar verminking iemand had gevonden, die ze vertrouwde. De hemel wist dat hij daar noch de tijd, noch het geduld voor zou hebben gehad.

Aeryse beleefde altijd haar grootste plezier als Guilhabert met haar op stap wilde gaan. Berti was ruim acht jaar ouder dan zij en zat overdag al op school. Uitstapjes kwamen er niet vaak van. Maar soms gebeurde het dat hij tijd voor haar vrij maakte en samen met haar de natuur in trok. Dan kon ze haar geluk niet op. Ze hield heel erg van Berti, ze aanbad de grond waarop hij liep. Als ze samen met hem op pad mocht veranderde de haar bekende wereld er in één van pure magie. Samen ontdekten ze de holen van vossen en joegen ze op totdat ze zelf volkomen verdwaald waren. Of ze zaten bovenop een heuvel in het gras stil te luisteren naar de vogels om hen heen en wist Berti precies welke vogels er zongen. Berti had haar leren zwemmen in de Agout. Berti nam haar op zijn rug als haar benen moe werden en draafde als haar paard over de heuvels en door de velden. Berti vertelde haar alles over de maan en de sterren, over dorpen en steden die op een afstand van dagenlang reizen hier vandaan lagen, over de torretjes die over de grond kropen en over de vlinders die bij de bloemen fladderden. Berti had over iedereen in onze streek wel een verhaal, wist precies wie wat deed en waarom. Berti kon fluitjes snijden van dikke stengels, kon kransen vlechten van bloemen, vond voor haar de mooiste veren die volgens hem gewoon in het gras lagen en hij wist precies waar ze zoete honing en wilde bramen konden vinden. En Berti wist via een geheime gang de abdij binnen te komen. Heel stil waren ze naar binnen geslopen, tot bij de ronde gekleurde kamer, het hart van de abdij. Daar hadden ze het kastje zien staan waarin volgens de verhalen van papa het kootje en de splinter van Vincentius van Zaragoza bewaard werd. Diep onder de indruk en ongezien waren ze weer naar buiten geslopen.

Op de dag dat Berti haar boompje had willen leren klimmen, kwam er een abrupt einde aan hun uitstapjes. De boom was gladder en hoger geweest dan ze had gedacht. Het verzengende moment dat haar handen de takken moesten loslaten en ze met een plof naar beneden was gevallen zou ze haar leven lang niet meer vergeten. Versuft lag ze op de grond en het drong tot haar door dat haar been pijn deed. Haar enkel lag in een vreemde draai en ze kon haar been niet meer bewegen. Berti was vreselijk geschrokken en had samen met haar

gehuild. Toen had hij haar opgetild uit het gras en haar in zijn armen naar huis gedragen. De chirurgijn constateerde thuis dat haar enkel gebroken was en had de breuk gezet. Ze moest zes weken op bed liggen om de breuk te laten genezen. Toen ze daarna weer leerde lopen, bleek dat haar rechterbeen een stukje korter was geworden dan haar linkerbeen. Vanaf dat moment kon ze niet meer rennen. Ze was toen zeven jaar.

Van een uitbundig kind werd ze een stil kind. Ze vond het zo erg dat ze niet meer kon rennen, dat ze helemaal niet meer wilde bewegen. Ze ontwikkelde twee grote hobby's: lezen en leren. Ze leerde om al haar gedachten aan het papier toe te vertrouwen en ze had altijd een boek bij zich om te lezen. Waar ze vroeger lachend door de gangen van het huis holde, ging ze nu schuifelend en voorzichtig haar eigen weg. Ze praatte niet zoveel meer en ze verloor het lachen. Doordat ze weinig liep kreeg ze pijn in haar rug en haar knieën als ze wel een keer een eindje liep. Ze bleef daarom het liefste gewoon maar zitten. Niemand hield haar tegen.

Aeryse ontdekte dat ze thuis de enige was geweest die altijd zo wild door het leven had gerend. Haar andere zusje en broer waren een stuk rustiger. Van Berti wist ze het niet, die zat in Toulouse op school, maar ze vermoedde dat die ook bedachtzamer was geweest dan zij. En het leek wel alsof haar ouders het prettig vonden dat ze minder lawaai maakte en in een rustiger tempo door het leven ging. Ze werd gedwongen om met iets meer aandacht om zich heen te kijken. Ze begon vaker het gezelschap van Isarn op te zoeken en zat stil naast hem terwijl hij haar wees op de natuur om hen heen. Hij stelde haar voor aan alle vogels van wie hij de namen kende, wiens gezang hij bijna allemaal kon nadoen. Hij wees haar op de bijen en vlinders, die rondom hen zoemden. Hij wist waar de vos zich verborgen hield, waar stekelvarkens huisden, waar konijnen hun holen hadden. Als het winter was en de bodem bedekt was met een dikke laag sneeuw, beraamden ze samen strategieën om ongezien voedsel voor deze dieren naar buiten te smokkelen en het hen te brengen. Toch bracht Isarn geen magie in haar wereld, zoals Bertie dat altijd had gedaan. Ze had altijd het gevoel dat ze zich moest inhouden bij hem. Ze mocht niet veel praten, Isarn hield niet van babbelen. Dat stoorde hem in zijn aandacht voor de natuur, zo zei hij. Ze mocht niet hard lachen, want

dan hoorde hij de vogels niet. Ze miste Berti, die nog maar weinig thuis kwam. Isarn was niet hetzelfde. Ze kon zich bij hem niet uiten en van weeromstuit zocht ze hem steeds minder op. En het was heel gek, maar als zij hem niet opzocht, zocht hij haar ook niet op. Het leek wel alsof het contact met zijn dieren belangrijker voor hem was dan het contact met de mensen om hem heen. Hij had genoeg aan zijn vogels en aan zichzelf.

Aeryse zocht ook vaak het gezelschap van Philippa, haar grote zus. Ze konden het op zich goed met elkaar vinden, konden samen veel plezier hebben. Helaas kwam ook dat niet zo vaak voor als Aeryse misschien had gewild. Philippa hield niet van lezen, was bedachtzamer en babbelde minder dan zij. Ze kon wel lachen maar deed dat liever niet hardop. Aeryse werd er rusteloos van, maar zocht toch haar gezelschap vaak op omdat ze eigenlijk niemand anders had. Dus bedacht Aeryse het volgende: Philippa zou gaan borduren en dan zou zij haar voorlezen. Ze zocht haar spannendste boeken voor Philippa uit en deed heel erg haar best om duidelijk en verstaanbaar te praten. Dat was best moeilijk voor haar, met haar scheve mond. Haar tong deed vaak andere dingen dan ze wilde, waardoor ze sliste of waardoor er speeksel uit haar mond liep. Ze schaamde zich daar erg voor, maar besloot dat ze voor Philippa extra haar best zou doen. Haar mond moest maar leren om te praten zoals zij dat wilde. En het ging goed. Ze las foutloos, haar tong sprak de juiste letters uit en haar speeksel wist ze op tijd in te slikken. Ze was trots dat ze zo goed kon voorlezen, maar toen ze opkeek zag ze dat Philippa in slaap was gevallen. Het interesseerde haar niets wat Aeryse voorlas. Verslagen had Aeryse haar alleen gelaten. Ze voelde zich eenzaam.

Ze liet Isarn en Philippa aan hun eigen bezigheden en zocht een plekje op in huis waar ze ongestoord zich zelf kon zijn. Omdat ze haar slaapkamer met Philippa deelde, bedacht ze dat ze de kamer van Berti wel kon gebruiken, wanneer hij niet thuis was. Haar ouders lieten haar gaan, zoals ze haar altijd hadden laten gaan. Ze installeerde zich met haar boeken en schriften in de kamer van Berti. Deur dicht.